

Neděle 26.10.2014 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

2 M 3,1-12: „Nečekané setkání a úkol nad lidské síly“

Kdyby nám dnes někdo vyprávěl o tom, že se setkal osobně s Bohem, nejen že bychom mu nevěřili, ale ještě bychom ho považovali za blázna. Když čteme o Mojžíšově setkání s Bohem v Bibli, říkáme si, že před 3000 lety to asi možné bylo. Ale dnes? Mnoho lidí uvažuje asi tak, že ve světě pokračujících vědeckých objevů, nejnávštěvnějších technologií a technických vymožeností už není pro Boha místo. Už Ho nepotřebujeme. Všechno si umíme vysvětlit, téměř všemu rozumíme a téměř všechno dokážeme. K čemu ještě Bůh?

1. Mojžíš se nestačí divit

Když čteme Mojžíšův příběh pozorně, zjišťujeme, že Mojžíšova nečekaná životní zkušenost byla hodně zvláštní. Nebylo to všechno jasné. Někdo by možná řekl, že to byla „náhoda“. Především: Mojžíš se ten den nerozhodl, že půjde hledat Pána Boha. On to prožil jako nomád, jako pastýř, který myslí na to, kde najde lepší potravu pro své ovce. Absolutně netuší, že místo, na které se dostane se stádem, se stane místem setkání s Bohem.

Když se na své cestě se stádem ovcí dostal Mojžíš na kraj stepi, narazí u hory Choréb na zajímavý úkaz. Vidí, jak tam hoří keř a hoří „divně“: *hoří a neshoří*. Mojžíš vidí zajímavě hořící keř ... a stále nic. Vůbec si to nespojuje s Pánem Bohem, vůbec s ním tady nepočítá. Zajímá ho ten fyzikální úkaz, protože to není normální, že keř neshoří. Jde blíž k tomu ohni a najednou slyší své jméno: „*Mojžíši, Mojžíši!*“. Nevím, co Mojžíš, ale kdybych byl na jeho místě, určitě bych se lekl. Od rána do večera má kolem sebe jenom ovce a nejednou slyší lidský hlas „*Mojžíši, Mojžíši!*“. Kdo by se nelekl!? Mojžíš odpovídá: „*Tu jsem!*“, ale pořád neví, co se děje. Až v další větě mu Neznámý oznámí, že je blízko svatého místa. Aniž to chtěl, aniž takové místo Mojžíš hledal, je nebezpečně blízko „*Bohu svého otce, Bohu praotce Abraháma, Izáka a Jákoba*“. Není to žádné přírodní božstvo, je to naopak Bůh, který tvoří dějiny. Tak to s ním prožil Abrahám, Izák, Jákob, také Josef a zde Mojžíš a za chvíli celý Izrael.

Tento živý Bůh tak všechno zaranžoval a vybral si tu chvíli a to místo jako místo pro setkání s Mojžíšem. Ten se nestačí divit, že Bůh zná jeho jméno. Ale když už slyší své jméno, nemůže se tvářit, že se ho to netýká. Pán Bůh ho překvapuje při práci a připomíná mu, že patří k Božímu lidu. Mluví s ním o situaci Izraele v Egyptě. Mojžíš je zrovna v midjánské zemi a někde daleko v horách pase ovce, zatímco dole u Nilu jeho soukmenovci trpí a naříkají... Bůh mluví s Mojžíšem o tom, že se rozhodl do této situace vstoupit: „*Sestoupil jsem, abych jej vysvobodil...*“. Mojžíš se před 40 lety taky v tom trochu angažoval. Nemohl se dívat na to, jak nějaký Egyptan bije jednoho z Hebrejů a Egyptana zabil. Ale pak musel utéct, protože egyptský král ho chtěl za to potrestat. Mojžíšova soukromá akce Izraeli nepomohla. Od té doby se už o to nezajímá. Jenže Pán Bůh si ho zvláštním způsobem našel a oznamuje mu svůj záchranný plán. To je dobrá zpráva pro Izrael. Tím to ovšem nekončí.

2. Cesty Boží záchrany

Mojžíš se lekl nečekaného oslovení uprostřed stepi a je překvapen, že je to Bůh, kdo k němu mluví. Slyší o Božím plánu záchrany a možná ho to i potěšilo. Netušil ovšem, že se ho to bude nějak víc týkat. „*Nuže pojď, pošlu tě k faraonovi a vyvedeš můj lid, Izraelce, z Egypta.*“ – Tak to snad ne?! To je další překvapení! Pán Bůh zná jeho jméno, Pán Bůh chce zachránit Izrael

z otroctví, ale proč k tomu Pán Bůh potřebuje Mojžíše? Všechno se to nějak komplikuje a z nečekaného setkání s Bohem se stává událost Božího povolání. Pastýř se má stát hlavním vyjednavatelem! Jenže on to není obyčejný pastýř! On je pastýřem z nouze. Už je to hodně dávno, co Mojžíš jako egyptský princ chodil do těch nejlepších škol, učil se dvorní etiketě a učil se rozumět diplomacii. Pán Bůh se nespletl, Pán Bůh dobře ví, kdo je Mojžíš a že je pro ten úkol tou nevhodnější osobou.

Ale na druhou stranu má pravdu i Mojžíš, který odpovídá: „*Kdo jsem já, abych šel k faraónovi a vyvedl Izraelce z Egypta?*“ To je druhá stránka věci. I ta nejlepší lidská výbava, ty nejlepší schopnosti a obdarování samy o sobě nestačí na to, aby věřící člověk zvládl úkol Božího služebníka, kazatele, presbytera, vedoucího mládeže! Je to jen dobře, když si ve chvíli Božího volání uvědomíme, kdo je Bůh a kdo jsme my.... Podobně uvažovali i další lidé, ke kterým Pán Bůh promluvil: David, Izajáš, Jeremjáš, Ámos. Každý z nich je v jiné situaci a každý má jiný úkol. Ale všichni řeší stejný problém: jak já, obyčejný smrtelník, mohu pomáhat Pánu Bohu, něco vykonat pro Všemohoucího?!

Jeden jediný člověk, Boží Syn Ježíš Kristus tento problém řešit nemusel. Bůh ho povolal ke službě záchrany celého světa a On tento úkol přijal....Stal se jedním z nás, vzal na sebe lidskou bídu a všechny naše hříchy a stal se Zachráncem všech. Pán Bůh ho k tomu zavolal a On svůj úkol splnil. - Díky Kristově dílu spásy můžeme uvažovat o službě Bohu, můžeme být Kristovými svědky v tomto světě i pracovníky v církvi. – To, co se přihodilo Mojžíšovi, není nic neobvyklého. Je to Boží princip, princip duchovní práce: Pán Bůh přichází na pomoc lidem, koná své dílo v církvi, ale nepoužívá k tomu anděly, ale obyčejné lidi, křesťany. On je hledá, oslovuje a povolává, jako kdysi Mojžíše, a oni při tom poznávají nově/lépe Boha a Jeho cesty.

3. Mojžíšův příběh a Boží cesty s námi

K Mojžíšově setkání s Bohem patří ještě jedna věta. Na Mojžíšovy pochybnosti Pán Bůh odpovídá: „*Já budu s tebou!*“. To je klíčové, rozhodující slovo. Mojžíš stojí mezi tím Božím zavoláním „*Nuže pojď, pošlu tě...*“ a zaslíbením „*Já budu s tebou*“ a zápasí sám se sebou. Uvěří Bohu? Půjde na Boží rozkaz k faraónovi? Ještě to chvíli potrvá, ale nakonec ano.

Příběhy z Abraháмова nebo Mojžíšova života nejsou báje a legendy. Jsou to příběhy skutečných lidí, kteří se setkávali se živým Bohem. Díky tomu, že uvěřili Bohu, se Hospodin stal jejich Bohem a oni stali součástí Božího jednání v dějinách. Tento Bůh Abrahámu, Izákův, Jákobův i Mojžíšův je podnes živý. On se nepřestal zajímat o svět, lidstvo a jednotlivce. On se přiblížil světu novým způsobem v Ježíši Kristu, mluví k nám slovy svého Syna. On se nám dává poznávat jako Ukřižovaný a Vzkříšený Pán a volá nás na cestu nového života. Mluví s námi o novém začátku a zve nás ke svobodě. Je to ovšem zvláštní svoboda. Je vázána na Něho. Neexistuje absolutní svoboda. Člověk nemůže být sám sobě pánem. I tehdy, když si myslí, že je nezávislý a svobodný, někomu a něčemu patří/„slouží“. Ta nejlepší svoboda je svoboda s Kristem. Začíná osobním setkáním s Bohem, pokračuje proměnou srdce a životem podle pravidel Kristovy lásky a pravdy. – S Bohem je možné se podnes setkat, ale jak, kdy a kde se to stane, to nikdo nikdy neví. Bůh se neváže na žádné „svaté“ místo, On nepotřebuje k tomu zvláštní čas ani podmínky. On jedná svobodně a překvapuje nás, jak je nezávislý, vynalézavý a originální. Budme připraveni na nová setkání s Ním a nechme se zavolat do Božích služeb. Stojí to za to. *AMEN.*

Bronislav Kaleta

